

Tamás Kincső

A POLGÁRMESTER SZERETŐJE¹

KÉZIFÉK

Amikor nem élsz házasságban, de még csak egy fedél alatt sem, megteheted – nőként, persze, a férfiaknak nem jár ilyen hisztériaajog –, hogy valahányszor megsértődsz, végérvényesen szakítasz a pároddal. Ami nyilván sohasem végérvényes, mi öt éve játsszuk ezt a polgival, vagyis én veled. Megsértődöm, ki van rúgva. Mindent el kell kövessen, mindent meg kell bánjon a maga mélységeiben, az összes csokoládét és virágot a lábam elé kell hordja. Újabban szénát meg száraz tűzifát.

Történt, hogy kedden szólt az edző, hogy a csütörtöki edzés elmarad, mert az asszony focimeccsre akar menni. Judósok járnak velünk nyáron, egy testvérpár, a kislány nyolcéves, a fiú tizenhat. Apuka törzsdrukker. Téma, aikidóedzés előtt: a foci. Na, ott találkozunk, mondom. Nincs több jegy, mondja az apuka. Nem baj, mondom, nekem nem kell jegy.

Gondolom én. Szerdán szólok, hogy vinne el a meccsre. Nemzetközi meccs, Konferencia Liga, jönnek a bolgárok visszavágóra. „Jó, hogy nem holnap szólsz”, jön a válasz. „Nincs több jegy, már szereztem pluszba hatot.”

Hiába minden cirkusz, nem visz el. Nem mintha hiányozna az éjszakázás, tudom, hogy ezekről a meccsekről csak éjjel lehet hazakeveredni, a VIP-szektorban megy az evés-ivás, nekem pedig másnapra dupla váltás jut, azaz tizenkét óra, mert egyszerre hárman vannak szabadságon.

Az esküvőre már rá sem kérdezek, csak várom, lássuk, mi lesz. Egy héttel azelőtt panaszolja, hogy esküvőre kell menjen, de a délelőtti és délutáni felvonás között esketnie kell teljesen máshol. Mondom, vigyen el. Jó, mondja.

Szerzek új ruhát. Vadonatújat. Illetve kapom a kicsi, vékony kolléganőtől, ő is úgy kapta Amerikából. Két ruha. A minta kirívó, elsőre nem tetszik, hazaviszem, felpróbálom, mondom neki, ha nem tetszik, vissza-

---

1 Regényrészlet.

hozom. Mintha rám öntötték volna. Egyikben, a szolidabbik színűben elmegyek keresztelőre. A másikat tartogatom a grófi esküvőre. A szombati váltást sehogy sem tudom elcserélni, a csapat fele szabadságol, más meg már ledolgozott két hétvégét egymás után, szóba se jöhet a harmadik. Gondolom, ha a templomba nem is, de este hattól a vacsorára elérhetek, a kolléganővel megbeszélem, hogy elenged háromkor, egy órával zárás előtt, hogy valahol zuhanyozzak, és legyen időm felvenni a ruhát.

De nem jön a kérdés, utasítás, akármilyen, hogy hányra legyenek kész. Dolgozom rendesen négyig, vasárnap kelek, munka. Nem mintha hiányozna a ledolgozott szombat és a ledolgozandó vasárnap között egy esküvő, de a büszkeségem mellé nem tudom lenyelni. Tele a gyomrom büszkeséggel.

Eldöntöm, sokadszorra, hogy vége. Kezdődik, amiről tudom biztosra, hogy elkezdődik és tart: a zaklatott állapot. A magányé, az egyedüllété, a szeretetlenségé. A haragé. Haragszom ezerrel. Magamban egész nap hozzá beszélek, szidom, mint a bokrot. Írni nem írok egy sort sem, de figyelem, melyik felületen mikor járt utoljára. Az autóját a faluban. Mindenütt. Minden fehér Dusternek elolvasom a rendszámát. De ha összefutunk, hiába lassít, hiába néz hosszasan, nem köszönök. Nem én! Rám ír, hogy megérti, ha haragszom, de legalább köszönhetnék, művelt nőtől ennyi illene. „Szarok magasról az illemre”, válaszolom. Napozok, lovazok. Kiengedem a tyúkokat a kertbe. Olyan szépek, hogy lövök róluk egy fotósorozatot, válogatom, szerkesztem, felnyomom a netre. Azzal is elfoglalom magam, telik az idő. Egyetlen reményem az idő.

Jön egy kósza üzenet valahonnét a világból: „Gyönyörűek a tyúkocskáid, akárcsak te.” Menj a fenébe, gondolom, nem is láttál soha.

Eltelik a nap, az idő szép, a ló remekül viseli a hőséget, bár nincs mit egyen, a tavalyi széna mind elfogyott. Százhetven bála szénám a szeretőmnél, a csűrben.

Este, amikor a tyúkok elülnek, a meleg alábbhagy, a legyek eltűnnek és a ló ismét kimehet a legelőre, ránézek a fickóra, akinek a tyúkjai is tetszenek meg én is. A képeken uszoda, hoki meg motor, Szebenben jogot végzett, áll a névjegyében. Évekkel ezelőtt írt rám először, sohasem tolakodóan, különben le lenne tiltva. Visszagörgetek a beszélgetésekben, lássam, miről beszélgettünk és milyen hangon, ismervén magam, iszonyú pokróc vagyok az ismeretlen netes udvarlókkal. Négy

éve írt rám először, majd amikor a ló megjelenik az életemben, patkolásról beszélgetünk, meg hogy van szénája. Hoppá. Utoljára két évvel ezelőtt megjegyzi, hogy milyen szigorú vagyok. Mire én azt válaszolom, hogy elfoglalt vagyok, indulnom kell a reptérre. Onnantól mostanig jóformán semmi.

Válaszolok, hogy ugyan honnan tudná, milyen vagyok, ha sohasem találkoztunk. Hogy ő mennyit nézegette a képeimet.

És elkezdünk beszélgetni. A zaklatottságomnak kimondottan jót tesz. Haragom a polgi iránt azonnal elpárolog. Végre jól érzem magam. Írogatunk. Vasárnap is. Hogy ő jönne Brassóba, szeretné, ha összefutnánk. Mondom, van egy öreg autóm, amit minden vasárnap besétáltatok a városig, s vissza, ihatunk egy kávé a benzinkútnál. Majdnem nyélbe ütjük a dolgot, amikor szól, hogy egy barátja lerobbant Korondon, érte kell menjen. Aztán fotó, hogy Fenyéden hosszú autósorban vesztegel egy közúti baleset miatt. Most meg kell forduljon, ha hozzám is el akar érni, mondja. Adjam meg a telefonszámomat, kéri. Nem adom. Elengedem, hogy menjen a barátjáért, neki most nagyobb szüksége van rá. Jövet ugyanott, ugyanaz a veszteglés, az idő fogy, a sorok gyűlnek. Autókról beszélgetünk, a fotókról kitalálom, hogy terepjárót vezet, mutatja a vontatott autót a platón. Pontosan egy ilyen gyors, ügyes fickóra lenne szükségem. Egy fotón nagy, kerek bála esik képbe, írom viccesen, hogy dobja fel nekem, most éppen jól fogna. Sokan látnak, válaszolja, de széna van elég.

A szénának nem tudok ellenállni. A széna most a gyengém. Elúszik a vasárnap, de hétfő reggel megy minden tovább, a kedd hivatalos ünnep, neki csak este kezdődik a munka. Találkozni kellene. Közben paradicsomot locsol, mutatja, milyen szépek, mutatja a házat, amit épít, éppen a külső szigetelésnél tartanak a munkásai, négyszáz négyzetméternél is nagyobb. Találkozzunk ma, mondja. S mit csinálunk, kérdem. Eszünk egy-egy fagyit, mondja. Az olyan gyerekes, válaszolom, inkább cseréljünk paradicsomot tojásra. Tetszik neki az ötlet. Félúton találkozunk, javasolom, ha mégsem azt találjuk, amire gondoltunk, mindenki egyformán veszítsen a drága idejéből. Kiszámolom, hogy tíz tojás, amiből kettő dupla sárgás, két kiló házi paradicsom árának felel meg. Berakom a tojást a hűtőtáskába, jeget melléje, felveszem a kedvenc zöld ruhámat és beugrok az autóba.

- Elindultál? - kérdi.

- Igen.
- Én is.

Nem tudom, milyen autót keresek, tudom, hogy több is van neki. A parkolóban egy piros Audit találok nyitott első ajtóval, begurulok mögéje. Kiszáll. Az arckifejezésén látom, hogy szép az autóm, nem erre számított. Bemutatkozom. Elindulunk az étterem kerti terasza felé, kissé meredek lépcsősor vezet oda. Minden harmadik szava baszdmeg.

- Ideges vagy? – kérdem higgadt, fölényes mosollyal.

Nem, dehogy, miért is lenne. Egy-egy alkoholmentes sör mellett ülünk, mond és mond és mond. Le akar nyűgözni. Felrakom a lábam egy üres székre, a lemenő nappal szemben ülök, időnként átsüt a muskátlik alatt, felteszem, leveszem a napszemüvegemet. Időnként odaül mellém, mutat valamit a telefonján, majd vissza, velem szembe. Nem nagyon hagy szóhoz jutni, nem nagyon kérdez, menetel előre. Vicces, szórakoztató fiúnak tűnik, a baszdmegek hamar gyérülni látszanak, felfigyelek néhány érdekes, eddig sosem hallott székelvi nyelvi fordulatra. Alapvetően elfogadható, nálam csak négy évvel idősebb, fiatalos, sportos, izmos, szép fogsor, megnyerő külső. Nem dohányzik, nagyon ritkán iszik, az erőset nem szereti. Semmi lényeges kifogást nem találok ellene, amikor végül felállunk az asztal mellől, mert indulnia kell dolgozni. Rendőr. Két éve van az előrehozott nyugdíjig, építeni akar néhány lakást, majd kiadni bérbe, hosszú távon abból fedezni a megélhetést. Az összes létező járműkategóriára jogosítványa van. Télire beköltözik az új házába, egyhektáros területet kerít be éppen körülötte.

Az autóból kiveszem a tojást. A paradicsom a fóliaházban maradt, nem volt ideje érte menni, de a héten biztosan megkapom, mondja. Kifizetné a tojást, köteg pénzt ránt elő a zsebéből. Nem engedem, lévén, hogy meghívtam magam egy sörre meg egy vízre. Mielőtt elválnék, odaintem: „Gyere, lássam, hogy ölelsz!”

Magához szorít. Az ölelése meleg, szerető, kedves. Érzem, hogy olvadok.

- Olyan rég nem ölelt meg senki! – sóhajtok fel panaszosan.
- Én már egy éve várok erre a pillanatra! – rebegi a fülemben.

Nem csókolózunk, mondom, és elfordítom a fejem, nehogy megpróbálja. Jó, mondja, és teleszórja a homlokomat puszikkal, ahol éri. Magasabb nálam egy fejjel, erős, egyenes. Meg kéne fogja a fenekemet,

mondja. Mentegetőzöm, hogy azt másfél óra alatt laposra ültem a kerti széken. A keze végigszalad a ruhámon, a fenekemtől fel a hátamig. Maradnék ebben a meleg, finom ölelésben. Legszívesebben beülnék az autójába és utaznék vele bárhová. Köszönés nélkül válunk el, mint akik aznap még találkozhatnak.

Lassan, komótosan vezetek haza. Élvezem a zenét, a hétfő esti laza forgalmat, a rám ereszkedő félhomályt. Mindent élvezek. Éppen elaludni nem tudok, forgolódom az ágyban. A testem lángokban.

Másnap, ha már szabadnap, és ha már ilyen rendszerető, fészekrakó férfit találtam, nekiszököm a zuhanyzó csempéjét letakarítani, régóta szúrja a szemem a vízkő és a penész. Észre sem veszem, azon kapom magam, hogy kitakarítottam a hatalmas fürdőszobámat, ami a hálószoba nagyobbik részét teszi ki, és már a nappali ablakait pucolom. Nem írok semmit egészen délutánig, amikor rászólok magamra: takarításból ennyi elég.

- Nagyon csendben vagy - kezdem én.
- Meghagylak a polginak - ír vissza azonnal.
- Kár - válaszolok.

Nem kell sokat noszogatni, hamar kiböki, hogy bizony szeretne velem lenni. Húzom az időt másnapig, nem mondom el, hogy nem tudok aludni, égek utána, érte. A munkahelyen hatalmas energiákkal dolgozom, mindenkit megneveltetek, vagy éppen félelmetesen komoly vagyok, de valójában hatalmas megerőltetés odafigyelni arra, ami éppen a kezemben van, számolni a tablettákat, követni a számítógépen minden mozdulatomat, hogy ne hibázzak. Az eszem az újabb találkozáson jár. Hogy mi fog történni akkor. Életemben két ilyen találkozásban volt részem, amit hatalmas készülődés előzött meg, ahol Celsiusban mérhetetlen hőfokon rezgett a románc, mindkettő transzcendens élménnyé minősült át a közösülés pillanatában. Tudom, hogy mi vár rám.

Azzal is tisztában vagyok, milyen a túloldalon az érzelmi hullámvasút. Estére ismét kihátrál, visszalök a polginak. Hozassam a szénámat fel vele, mondja, neki úgyszincs ideje takarni, ha nem hiszem el, mennyi dolga van a befejezetlen ház körül, megmutatja. „Az az igazság, hogy megkívántalak”, mondom, nehogy el találjon sodródni. Nem sodródik sehova, azonnal visszavág, hogy ő is, és muszáj találkozunk, ha egy percre is, de holnap vagy ma. Nem fog hamarabb összejönni, mint a hétfőre, mondom. De akkor szánjunk rá egy egész éjszakát. Akárhog.

És itt váratlanul felrántja a keziféket. Hogy ő tudja, tróger vagyok. Csókolózni sem akartam, de máris fejest ugranék az ágyba. Hogy mi lesz a polgival. Mondom, nem vagyok a felesége, nem kérte meg a kezem. Jaj, csak az ő felesége ne legyek. Mondom, szó se róla, nem akarok se férjhez menni, se gyereket, ha netán ettől fél, s nem is lesz, mondom direkt és érthetően, magyarul, be vagyok biztosítva egy jól működő spirállal.

Milyenek a férfiak, istenem, négy éve vár rám, amikor pedig ott vagyok, visszahőköl. Hogy maradjunk a beszélgetésnél. Írom neki, péntekig döntse el, mit akar, annál több időt nem tudok adni, mert én magam sem vagyok időmilliomos.

Csütörtök, péntek: síri csend. Szombat reggel jön egy képes idézet a híresen bölcs Coelho portréjával: „Ahoval nem megyünk el, ott nem leszünk ott, és onnan nem is kell visszajönni.”

Na, baszod anyádat, gondolom kedvesen, sejtettem, hogy ez lesz, mert azt hiszed, ez így megy. Kicsit mérgelődöm, de szerencsére éppen leltár van, nyakunkon két vadidegen bukaresti fickó, számoltatják a dobozokat, pörögnek a túlóráim, olyan a hangulat, mint az inkvizíció alatt, csak a végén nem hal meg senki, hanem fizetünk.

- Ha nem megyünk el, hát nem megyünk el - válaszolom viccesen -, volt már ilyen. S lesz még jobb is.

Kapok rá egy lájkot. Utálok, ha lájkkal válaszolnak az üzeneteimre. Eddig is jöttek az ócska lájkok, eddig türtem őket.

Vasárnap lehajtok a faluba, bepakolok a kocsiba hét bála szénát, szólok a szeretőmnek, hogy elvettem. Jól tetted, mondja. Hétfőn kérdi, megyek-e meccsre. Megyek.

A rendőr egy hetet bír, pontosan egy hétre a szakítás után megkérdi, hogy vagyok. Kitűnően, mondom, ma az utolsó munkanap, holnaptól két hét szabadság. Neki is utolsó nap, egy hét szabadság. Kicsit piszkálok, kíváncsiságból. Lássam, mit akar. Két nap alatt valahogy kiböki, nem bánna, ha a szabadság alatt találkozoznánk.

- Hát, sajnos az elúszott. Ez nem az a sziget, ahoval nem mész el idén, de majd elmész jövőre.

Nem adja fel. A mai napig írogat. Nem tudja, hogy elég egyszer rosszul dönteni. S jól.